

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 826/20	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1.USTALENIE FAKTÓW			
0.1.Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	A. S.	Uznaje oskarżonego A. S. za winnego tego, że w dniu 14 września 2020 r. w C. na ul. (...), nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że kierując samochodem marki V. (...) o nr rej. (...),	

		nie zachował szczególnej ostrożności zbliżając się do przejścia dla pieszych i nie ustąpił pierwszeństwa pieszemu znajdującemu się na przejściu, w wyniku czego potracił P. S. (1), powodując nieumyślnie wypadek, w którym pokrzywdzony doznał obrażeń ciała w postaci urazu głowy ze wstrząśnieniem mózgu z niepamięcią pourazową, które spowodowały naruszenie czynności narządów ciała na okres powyżej 7 dni, tj. przestępstwa z art. 177 § 1 kk.	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
W dniu 14 września 2020 roku około godziny 11:15 pokrzywdzony P. S. (1) idąc w stronę swojej szkoły, trzymając w ręku kawę wszedł na przejście dla pieszych po wcześniejszym rozglądnięciu się w lewo. Pokrzywdzony widział jadący ulicą (...) w C. samochód V. (...) o numerze rejestracyjnym (...), który był jednak w znacznej odległości. Samochodem tym kierował oskarżony A. S., zaś pasażerem był D. S.. Pokrzywdzony znajdował się już na przejściu, gdy oskarżony zauważył go i zaczął hamować. Jednak, zbyt późno rozpoczął hamowanie i uderzył w	protokół badania trzeźwości	k. 3-4	

pokrzywdzonego przednią lewą częścią samochodu - powodując tym samym nieumyślnie wypadek. Pokrzywdzony upadł na szybę po stronie kierowcy a następnie siła uderzenia odrzuciła go na kilka metrów od pojazdu. Zdarzenie to widział znajomy pokrzywdzonego M. G., który znajdował się w parku od strony, którą pokrzywdzony wchodził na pasy. Zaraz po zdarzeniu pokrzywdzony był przytomny, M. G. wezwał karetkę pogotowia. Oskarżony zaraz po zdarzeniu zatrzymał się i wyszedł sprawdzić co stało się pokrzywdzonemu.

Oskarżony i pokrzywdzony byli trzeźwi.

W wyniku tego zdarzenia pokrzywdzony doznał obrażeń ciała w postaci: w postaci urazu głowy ze wstrząśnieniem mózgu z niepamięcią pourazową, które spowodowały naruszenie czynności narządów ciała na okres powyżej 7 dni.

Samochód oskarżonego był sprawny technicznie.

W dniu zdarzenia panowały dobre warunki atmosferyczne, był dzień, temperatura powietrza wynosiła 27 stopni C, widoczność była dobra, był to prosty odcinek drogi, powierzchnia jezdni była sucha, czysta i

gładka. Ślady hamowania o długości 14 m.			
protokół oględzin pojazdu	k. 5-6		
protokół oględzin miejsca wypadku	k. 7-9		
zdjęcia miejsca wypadku	k. 15-27		
zeznania P. S. (1)	k. 46-47, 113		
protokół zatrzymania rzeczy	k. 48-50		
zeznania M. G.	k. 54-55, 113		
opinia sądowo-lekarska	k. 61, 69		
częściowe zeznania D. S.	k. 67-68, 148		
protokół oględzin rzeczy	k. 70-78		
częściowe wyjaśnienia oskarżonego	k. 84-86, 112		
dokumentacja medyczna	k. 41-42		
Oskarżony urodził się w dniu (...) w R., pozostaje w związku małżeńskim, ma troje dorosłych dzieci, posiada wykształcenie zawodowe z zawodu elektromonter, otrzymuje emeryturę w kwocie 2100 zł. Oskarżony nie był leczony psychiatrycznie, neurologicznie, ani odwykowo. Oskarżony nie był dotychczas karany.	karta karna	k. 89, 147	

oświadczenie oskarżonego	k. 84		
0.1.Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1.	A. S.	Uznaje oskarżonego A. S. za winnego tego, że w dniu 14 września 2020 r. w C. na ul. (...), nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że kierując samochodem marki V. (...) o nr rej. (...), nie zachował szczególnej ostrożności zbliżając się do przejścia dla pieszych i nie ustąpił pierwszeństwa pieszemu znajdującemu się na przejściu, w wyniku czego potrącił P. S. (1), powodując nieumyślnie wypadek, w którym pokrzywdzony doznał obrażeń ciała w postaci urazu głowy ze wstrząśnieniem mózgu z niepamięcią pourazową, które spowodowały naruszenie czynności narządów ciała na okres powyżej 7 dni, tj. przestępstwa z art. 177 § 1 kk.	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	

<p>Pokrzywdzony wchodząc na pasy nie upewnił się, że na jezdni nie ma samochodów i może bezpiecznie wejść na przejście dla pieszych. Pokrzywdzony nagle wszedł na przejście dla pieszych i miał w uszach słuchawki oraz miał uniesiony do góry kubek z kawą.</p>	<p>częściowe wyjaśnienia oskarżonego</p>	<p>k. 84-86, 112</p>	
<p>częściowe zeznania D. S.</p>	<p>k. 67-68, 148</p>		
<p>1. Ocena DOWODÓW</p>			
<p>0.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 1.1</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach uznania dowodu</p>	
<p>1.1.1</p>	<p>częściowe wyjaśnienia oskarżonego</p>	<p>Oskarżony A. S. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Jednak w toku postępowania sądowego kwestionował on okoliczności wypadku w szczególności kwestię przyczynienia się pokrzywdzonego do wypadku poprzez niezachowanie przez niego ostrożności.</p> <p>Mając na uwadze całokształt zebranego w toku postępowania materiału dowodowego, Sąd jedynie w części uznał wyjaśnienia oskarżonego za wiarygodne. Za wiarygodne należało uznać wyjaśnienia oskarżonego</p>	

		co do okoliczności w jakich oskarżony wskazywał, że nie widział pieszego oraz że hamował, ale nie udało mu się uniknąć zderzenia z pieszym. W tym zakresie wyjaśnienia oskarżonego są wiarygodne i potwierdzają się w zgromadzonym materiale dowodowym.
częściowe zeznania D. S.	Sąd ocenił zeznania świadka jako wiarygodne w części, a to w jakiej wskazywał on, że był pasażerem oskarżonego oraz w jakiej zeznał, że podczas jazdy patrzył na telefon bowiem w tym zakresie zeznania świadka są spójne i logiczne.	
zeznania P. S. (1)	Sąd dał wiarę zeznaniom pokrzywdzonego na temat przebiegu zdarzeń zdarzenia z dnia 14 września 2020 roku, gdyż znajdowały one oparcie zarówno w ocenionych przez Sąd jako wiarygodne wyjaśnieniach samego oskarżonego, jak i w zeznaniach M. G. oraz w materiale dowodowym, a w szczególności nagraniu z monitoringu.	
zeznania M. G.	Sąd nie znalazł podstaw do zakwestionowania zeznań M. G. były one bowiem nie tylko spójne i logiczne, ale znajdowały potwierdzenie w wyjaśnieniach oskarżonego i zeznaniach pokrzywdzonego.	

dokumenty wymienione w rubrykach 1.1.1.	<p>Dokumenty pod względem wiarygodności nie budziły wątpliwości Sądu ani też jakichkolwiek zastrzeżeń. Co równie istotne – żadna ze stron w toku postępowania nie kwestionowała wiarygodności czy rzetelności zebranej dokumentacji.</p> <p>Dokumenty zebrane w toku postępowania nie noszą śladów przeróbek czy innych bezprawnych ingerencji w ich merytoryczną treść czy też fizyczną strukturę.</p>	
opinia sądowo-lekarska	<p>Wydaną w toku postępowania opinię sądowo-lekarską Sąd ocenił jako pełną, jasną i miarodajną, ponieważ spełnia ona wymogi wynikające z treści art. 200 kpk, a nadto sporządzona została w sposób rzetelny i fachowy, a zawarte w niej wnioski stanowią kompleksową i zrozumiałą odpowiedź na zasygnalizowane przez organy procesowe problemy i postawione przez nie pytania.</p>	
<p><i>o.1.Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i></p>		

Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu	
1.1.1	częściowe wyjaśnienia oskarżonego	Sąd uznał za niewiarygodne wyjaśnienia oskarżonego, w których wskazywał on, że pokrzywdzony wchodząc na pasy nie upewnił się, że na jezdni nie ma samochodów i może bezpiecznie wejść na przejście dla pieszych oraz że nagle wszedł na przejście dla pieszych i miał w uszach słuchawki oraz miał uniesiony do góry kubek z kawą. Wyjaśnienia oskarżonego nie znajdowały potwierdzenia w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, a w szczególności w zeznaniach M. G. oraz w nagraniu z monitoringu.	
częściowe zeznania D. S.	Sąd w zasadniczej części nie dał wiary zeznaniom świadka, bowiem było one nie spójne i pozostawały między sobą w sprzeczności. Początkowo świadek zeznał, że patrzył na komórkę i zobaczył już pokrzywdzonego przed maską samochodu, a w postępowaniu przed sądem zeznał, że widział jak pokrzywdzony nagle wyskoczył za drzewa, nie patrzył ani w lewo ani w prawo i miał kubek z kawą uniesiony do góry. Niewiarygodne w świetle zasad doświadczenia życiowego jest		

	<p>tłumaczenie świadka, że nie powiedział o zachowaniu pokrzywdzonego bowiem policjant stwierdził, że oskarżonemu zostanie zabrane prawo jazdy. Ponadto jego zeznania stoją w sprzeczności z uznanymi za wiarygodne zeznaniami świadka M. G..</p>		
1. PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	1	A. S.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
Zgodnie z dyspozycją art. 177 § 1 kk odpowiedzialności karnej nim przewidzianej podlega ten, kto naruszając, chociażby nieumyślnie, zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym powoduje nieumyślnie wypadek, w którym inna osoba odniosła obrażenia ciała określone w art. 157 § 1 kk. W doktrynie podkreśla się, że przepis ten penalizuje naruszenie reguł ostrożności i zasad bezpieczeństwa w			

ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, przy czym normy te jedynie częściowo wyznaczone są przez skodyfikowane zasady bezpieczeństwa w ruchu. Obok regulacji ustawowych (zawartych m.in. w przepisach ustawy Prawo o ruchu drogowym) istnieją bowiem również zasady mające charakter zwyczajowy lub wynikające ze specyfiki konkretnej sytuacji, których naruszenie również może prowadzić do odpowiedzialności karnej, gdyż może się zdarzyć, że wymogi ostrożnego zachowania prowadzić będą wprost do naruszenia reguł skodyfikowanych (zob. wyrok SN z dnia 16 sierpnia 1961 roku, sygn. akt I K 559/60; OSNKW 1962, nr 4, poz. 55). Przy ocenie jednostkowego zdarzenia należy przy tym odnieść się przede wszystkim do pewnego zobiektywizowanego wzorca normatywnego – w zależności od odegranej roli – „rozsądnego obywatela” czy też „rozsądnego użytkownika drogi” albo „dobrego kierowcy”. Przy ustalaniu zakresu odpowiedzialności karnej sprawcy wypadku komunikacyjnego należy jednakże uwzględnić również okoliczności przedmiotowe związane ze zdarzeniem, takie jak m.in. trudne warunki drogowe, opady

atmosferyczne, siła wiatru, stan drogi lub innego szlaku komunikacyjnego itp., a także okoliczności związane z cechami prowadzonego przez sprawcę pojazdu. Nadto należy mieć na uwadze m.in. zdolność konkretnego sprawcy do spostrzeżenia i określenia granic zagrożenia dla dobra prawnego. Podkreślenia wymaga fakt, że do zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym zaliczyć należy nie tylko szerokie spektrum reguł postępowania, które zazwyczaj odnoszą się do konkretnych manewrów na drodze, lecz również szereg zasad o charakterze generalnym – w tym przede wszystkim zasady ostrożności, ograniczonego zaufania i bezpiecznej prędkości. W myśl art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym uczestnik ruchu i inna osoba znajdująca się na drodze są obowiązani zachować ostrożność albo gdy ustawa tego wymaga – szczególną ostrożność, unikać wszelkiego działania lub zaniechania, które mogłoby spowodować zagrożenie bezpieczeństwa lub porządku ruchu drogowego, ruch ten utrudnić albo w związku z ruchem zakłócić spokój lub porządek publiczny oraz narazić kogokolwiek na szkodę.

Obowiązek zachowania wspomnianej powyżej szczególnej ostrożności przewiduje m.in. art. 26 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym, który stanowi, że kierujący pojazdem zbliżając się do przejścia dla pieszych jest obowiązany zachować szczególną ostrożność i ustąpić pierwszeństwa pieszemu znajdującemu się na przejściu.

Zasada ostrożności określona w omawianym przepisie ma charakter pierwszorzędny i podstawowy dla pozostałych reguł bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Orzecznictwo na gruncie tego przepisu wskazuje, że należyta ostrożnością jest takie zachowanie uczestnika ruchu, który uwzględniając wszystkie istniejące w danym momencie okoliczności wyłącza a każdym razie minimalizuje zagrożenie bezpieczeństwa ruchu. Niezachowanie należytej ostrożności przyjmuje zazwyczaj postać nieprzestrzegania zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Uczestnik ruchu oprócz przepisów regulujących ruch drogowy winien kierować się także zdrowym rozsądkiem, ogólną przezornością i respektowaniem bezpieczeństwa innych uczestników ruchu (zob. trafny pogląd SR w Suchej

Beskidzkiej z dnia 08 czerwca 2016 r., II K 101/15, Lex/el.).

Przepisy art. 19 ust. 1 i ust. 2 pkt 3 tej ustawy stanowią natomiast, że kierujący pojazdem jest obowiązany jechać z prędkością zapewniającą panowanie nad pojazdem (zasada prędkości bezpiecznej), z uwzględnieniem warunków, w jakich ruch się odbywa, a w szczególności: rzeźby terenu, stanu i widoczności drogi, stanu i ładunku pojazdu, warunków atmosferycznych i natężenia ruchu, jak również utrzymywać odstęp niezbędny do uniknięcia zderzenia w razie hamowania lub zatrzymania się poprzedzającego pojazdu (zasada bezpiecznej odległości od poprzedzającego pojazdu). Powszechnie przyjmuje się, że prędkość bezpieczna to prędkość która pozwala kierującemu uczestniczyć w ruchu w sposób umożliwiający reagowanie na sytuacje pojawiające się na drodze i w jej otoczeniu. Nie zawsze prędkość bezpieczna jest równoważna prędkości administracyjnie dopuszczalnej. Decydują tu konkretne okoliczności danego rozpatrywanego zdarzenia.

Jak wynika z materiałów niniejszej sprawy pokrzywdzony przechodził przez oznakowane przejście dla pieszych zaś oskarżony na skutek niezachowania należytej ostrożności i nienależytej obserwacji przedpola jazdy, oznakowania poziomego i pionowego drogi, zachowania innych uczestników ruchu itp. i nie dostrzegł on pokrzywdzonego w odpowiednim czasie i uderzył w niego przednią częścią prowadzonego przez siebie pojazdu. Co więcej – dojeżdżając do przejścia dla pieszych oskarżony zobowiązany był zachować szczególną ostrożność jako, że przejście dla pieszych jest ze swej istoty miejscem szczególnie niebezpiecznym ponadto w pobliżu jest szkoła i park. Nie ulega zatem wątpliwości, że na zaistnienie inkryminowanego zdarzenia drogowego miało wpływ wyłącznie zachowanie oskarżonego, który zbliżając się do przejścia dla pieszych nie zachował ostrożności wymaganej w danych okolicznościach od rozważnego uczestnika ruchu i w nienależyty sposób obserwował przedpole jazdy, wskutek czego potracił on prawidłowo przechodzącego przez to przejście pokrzywdzonego

powodując u niego obrażenia ciała skutkujące naruszeniem czynności narządów jej ciała i rozstrojem jej zdrowia na okres powyżej siedmiu dni w rozumieniu art. 157 § 1 kk – co wyczerpywało znamiona przestępstwa z art. 177 § 1 kk. Pomiędzy zachowaniem oskarżonego a opisanym wyżej zdarzeniem drogowym zachodził adekwatny związek przyczynowy, gdyż zachowanie oskarżonego było jedyną i bezpośrednią przyczyną wypadku i zaistniałych obrażeń u pokrzywdzonego.

Czyn oskarżonego był nieumyślny gdyż niewątpliwie nie chciał ona spowodować wypadku a naruszenie reguł ostrożności – bezpieczeństwa w ruchu drogowym było efektem nieumyślności w rozumieniu art. 9 §2 kk. Oskarżony bowiem mógł co najmniej przewidywać, że niezachowanie tych reguł ostrożności przy zbliżaniu się do przejścia dla pieszych i niedostateczne obserwowanie przedpola jazdy, skutkować może spowodowaniem wypadku z prawidłowo przechodzącym przez pasy pieszym. W tych warunkach oskarżonemu można było przypisać tzw. nieumyślno-nieumyślną postać przestępstwa z art. 177 §1 kk.

Ani bowiem naruszenie reguł ostrożności ani tym bardziej skutki tych naruszeń w postaci wypadku i następstw zdrowotnych u pokrzywdzonej nie były przez oskarżonego zamierzone i celowe, a były efektem jej nieumyślnego – niedbałego postępowania jako kierowcy. Z uwagi na te okoliczności, a zwłaszcza zakres naruszeń reguł bezpieczeństwa, stopień winy Sąd ocenił jako duży - rozumiany jako niższy od znacznego. Zaznaczyć należy, że oskarżony był wówczas w pełni poczytalny, gdyż nie znajdował się w żadnej atypowej sytuacji motywacyjnej uniemożliwiającej mu rozpoznanie znaczenia jego czynu i pokierowania swoim postępowaniem, wobec czego jego wina w tym zakresie, pojmowana w doktrynie jako osobista zarzucalność czynu, nie budzi wątpliwości.

Taki sam był stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego – należało tu uwzględnić zwłaszcza okoliczności popełnionego przestępstwa, duży stopień naruszenia reguł bezpieczeństwa w ruchu drogowym, ale nade wszystko następstwa wypadku i spowodowane zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, w tym

<p>zwłaszcza skutki zdrowotne dla pokrzywdzonego. Naruszenie zasady zachowania należytej ostrożności przy zbliżaniu się do przejścia dla pieszych i w konsekwencji nieustąpienie pierwszeństwa znajdującemu się na nim pokrzywdzonemu, należy ocenić jako bardzo rażące. Zaznaczyć należy, że oskarżony znał te drogę, wiedział, że jest to teren zabudowany, że w pobliżu jest szkoła i zamieszczony nad przejściem dla pieszych znak przypominający o tym i znajduje się tam przejście dla pieszych,</p>			
#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem	-	-
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
-			
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania	-	-
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
-			

#	3.4. Umorzenie postępowania	-	-
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
-			
#	3.5. Uniewinnienie	-	-
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
-			
1.KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
A. S.	1	1	Uznając A. S. za winnego popełnienia czynu mu przypisanego sąd na podstawie art. 177 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 37a k.k. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. skazał go na karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych przyjmując, że jedna stawka dzienna równa się kwocie 30 złotych.

Ustalając wysokość jednej stawki dziennej Sąd miał na uwadze przede wszystkim aktualną sytuację materialną oskarżonego, jego warunki osobiste i rodzinne (żona, która jest na utrzymaniu oskarżonego), a także stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe.

Wymierzając powyższą karę sąd miał na uwadze, jako okoliczności obciążające duży stopień zawinienia oskarżonego wynikający z tzw. nieświadomej nieumyślności (niedbalstwa) oraz społecznej szkodliwości wyrażającej się w: rodzaju i charakterze naruszonych dóbr jakimi są bezpieczeństwo w komunikacji oraz zdrowie i życie uczestników ruchu drogowego, rozmiarze wyrządzonej szkody, a także sposobie i okolicznościach popełnienia przypisanego mu czynu, wadze naruszonych podstawowych zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym, ich wielości, a nadto rodzaju i stopniu naruszenia reguł ostrożności. Na korzyść oskarżonego Sąd uwzględnił dotychczasową niekaralność oskarżonego, oraz zachowanie się oskarżonego po popełnieniu przestępstwa. Zdaniem Sądu tak orzeczona kara jest

			współmierna do stopnia zawinienia oskarżonego oraz społecznej szkodliwości czynu, którego się dopuścił, a nadto winna spełnić cele w zakresie wychowawczego i zapobiegawczego oddziaływania na jego osobę, a także w zakresie szeroko rozumianej prewencji ogólnej.
A. S.	2	1	Mając na uwadze doznane przez pokrzywdzonego obrażenia ciała sąd na podstawie art. 46 § 2 k.k. orzekł od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego P. S. (2) nawiązkę w kwocie 2 tys. zł uznając, że zadośćuczyni ona doznaną przez niego krzywdę.
A. S.	3	1	Sąd orzekł zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych na minimalny okres 1 roku uznając, że w okolicznościach czynu oskarżony powinien choć przez okres roku ponieść tego rodzaju dolegliwość ściśle związaną z istotą popełnionego przestępstwa. Z posiadaniem prawa jazdy wiążą się liczne obowiązki dla kierującego pojazdem, których lekceważenie może powodować tragiczne skutki. W przypadku naruszenia tych obowiązków powinna nastąpić także czasowa utrata uprawnień.

1.Inne ROZSTRZYGNIECIA ZAwarte w WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
A. S.	4	3	Na podstawie art. 63 § 4 kk na poczet orzeczonego wobec oskarżonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych Sąd zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania dokumentu prawa jazdy od dnia 14 września 2020 roku.
1.inne zagadnienia			
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę			
1.Koszty procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
5	Zgodnie z art. 627 k.p.k. od skazanego zasądzono koszty sądowe. Sąd		

zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w kwocie 300 złotych zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tj. Dz. U. z 1983 r. poz. 223 z późn. zm) oraz kwotę 215,82 złotych z tytułu zwrotu wydatków. Sąd miał na uwadze sytuację majątkową i osobistą oskarżonego.

1.Podpis